

Arrest

nr. 156 982 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 129 385 van 15 september 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Zijn tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 18 november 2014 niet in overweging genomen daar verzoeker uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe een geldige reden aan te tonen, hij blijk geeft van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn bekering tot het christendom

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een fotokopie van zijn in het kader van zijn tweede asielaanvraag reeds neergelegde doopcertificaat; twee aanbevelingsbrieven van een zekere M. F. gericht aan zijn advocaat en een pastoor onder meer in verband met zijn geloof; een door verzoeker opgestelde brief waarin hij stelt een politieke opposant en christen te zijn; een medisch attest d.d. 16 maart 2015 waarin gesteld wordt dat verzoeker niet uit desinteresse niet naar het gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag is gekomen; een aan de Dienst Vreemdelingenzaken gerichte brief van zijn advocaat d.d. 3 april 2015 waarin onder meer zijn afwezigheid voor het in het kader van zijn tweede asielaanvraag geplande gehoor gerechtvaardigd wordt en een reeds in het kader van zijn tweede asielaanvraag neergelegde aanbevelingsbrief van een voorganger van de christadelphians (d.d. oktober 2014) ter bevestiging van zijn doopsel.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden en onwetendheden wijt aan zijn gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat uit (een fotokopie van) het medisch attest d.d. 16 maart 2015 waarin gesteld wordt dat verzoeker niet uit desinteresse niet naar het gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag is gekomen maar omwille van zijn psychologische toestand, geenszins kan worden afgeleid dat zijn psychologische toestand waarvan sprake hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de gehoorverslagen in het kader van zijn eerste en huidige asielaanvraag dat verzoeker over

ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 oktober 2015, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2015 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 oktober 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS